

Kvalitokrácia – a minőségi cenzus

A gondolat előélete

A magam cenzus-javaslatát már évekkel vagy talán évtizedekkel ezelőtt megfogalmaztam gondolatban, leírás nélkül, kevésbé pontosan, de szándékában és irányában nem különbözően a most leírtakról. A gondolat megszületésével párhuzamosan tapasztaltam, hogy nagyon sokan hasonlóan gondolkodnak, ám ennek ellenére belenyugszanak más elvek és tartalmak érvényesülésébe, használatába. Barátaim valamennyien egyetértettek velem – igaz, közöttük nem szerepelnek tervezett vagy helyesnek tartott osztályozásom alsó polcaira szánt polgártársak. Bár a gondolat, akkor még meg nem fogalmazott tartalmát magukra nézve többnyire magától értendőként elfogadták, legalábbis a tanulatlanság és a tanultság társadalmi tekintélyelem különbségének elfogadásával. E végleges megfogalmazásra semmi nem inspirált, ugyanis kilátás sem volt az elfogadott (hazug) demokraciával elfogadottságának megváltoztathatóságára. Ám most, vélhetően, reméltem egy teljesen új és más tartalmú társadalmi szemléleti megközelítés felvillanásával talán elérkezett az idő és alkalom e nézet megfogalmazott előterjesztésére. Meggyőződésem, hogy minden társadalmi közérdek nyerne megvalósításával, különösen a ma magunk körül ismert társadalmi közszemlélet dermesztő, hazug, néha a bornírtságba hajló érvényességével szemben. S amikor most „már” (még!) Szájer József is támogatja némely, talán érdekelvű egyének kitalációját, a gyermeklétszámot tekintetbe veendő szülők többértékű szavazását, azt hiszem elkerülhetetlen az új cenzus, a kvalitatív szemlélet módszerének alkalmazási javaslata. S tartalmát is érdemes kvalitokráciának nevezni.

Visszapillantás

A közérthetőség kedvéért a CENZUS jelentését el kell mondani mindazoknak, főleg a fiataloknak, akik nemhogy tartalmát, de még létezését sem

hallották, tehát azt sem értik, mit is jelent e fogalom a kérdés felvetésének fontosságában, a jelen politikai állapotában és szándékában. A cenzus ugyanis a polgári jogoknak, különösen a választói jogoknak bizonyos feltételekhez való kötését jelenti. A feltételek közül e témában a választói jogoknak a műveltségi szinthez való kötését kell érteni. A cenzus fogalmi és gyakorlati használata helyett „jött” a demokrácia fogalom, amely a cenzust idejélműltnek, antidemokratikusnak minősítette. Ez a „jött” a liberalizmus egyik megjelenési formáját jelzi, amelynek egyre torzuló, romboló hatását ma egyre nagyobb szenvedéssel lehet csak eltűrni, mivel egyre képtelenebb, embertelenebb elgondolásokat és gyakorlatot generál. A demokrácia mai értelmezése hazánkban 1944-45-től folyamatosan vált érvényessé és uralkodóvá, ráadásul némi módosításával „népi demokrácia” néven. E hazai történelmi szakaszban többek között az értelmiségi, a műveltségi, sőt az értelmességi adottság vagy szint vált hátránnyá, alárendeltté, bünné - hacsak nem szegődött fenntartás nélkül a gátlástalan hatalom szolgálatába. Következett a „munkásosztály és vele szövetséges dolgozó parasztság” uralma. Természetesen csak papíron, az alkotmánynak csúfolt törvényben, a médiában, a brosúrákban, az iskolák minden szintjén és az állami és párthatalom gyakorlásának minden szervezetében és képviselőjénél. E jól átgondolt megszállási és gyarmatosítási folyamat szó-jelentéstani csempészetének első vagy második zugárucikke volt a „demokrácia”, rögtön a „felszabadulás” mellett. Amely fogalmak és elvek elterjesztését, Magyarországon különösen, néhány jól képzett, okos, dörzsölt, gátlástalan, mindenre elszánt, nemzetidegen értelmiségi vezényelte. Először a „trojka”: Rákosi Mátyás, Gerő Ernő és Farkas Mihály, később csatlakozott hozzájuk Révai József. Egyébként egyiküknek sem ez volt az eredeti családneve, de a szemfényvesztéshez, azaz a hazudozáshoz akkor jobbnak

látták őket magyarnak láttató neveken nevezni. Kiképzésük Moszkvában folyt, ott készítették fel őket a magyarságot és Magyarországot gyarmati sorba süllyesztő politika létrehozására és gyakorlására. Ez természetesen előzőleg nemcsak Magyarországnak, hanem egész Európának szánt sors volt, de Európa megmenekült, a gyarmati sors csak az Elbáig jutott el. Ez, a Magyarország számára több mint ötven év közelmúltbeli sors szemléletgyártó hatása abban tetőzött, hogy még ma is sok okos és művelt, hazánk sorsáért és népéért aggódó, felelősen gondolkodó ember is „örökre elfelejtette” a cenzusos választás eredményesebb, hasznosabb és igazabb, sokszorosan magasrendű elvét és módszerét, mert a demokrácia érdemi vizsgálatában az első pillanatban kitűnik, mennyire mímelt és manipulált a választás, s korántsem a démosz (a nép) kráciája (uralma) valósul meg.

Előbeszéd

A kvalitokrácia-javaslat abból az elvből indul ki, ami kizárólag és teljesen a tapasztalt társadalmi valóság és gyakorlat tényein alapul, azon, hogy **AZ EMBEREK NEM EGYENLŐK**. Cáfolandó az ezzel kapcsolatos mai kötelező közzéledést, hogy minden ember egyenlőnek születik, azt terjeszttem elő: milyen „jog” alapozza meg ezt a teljesen alap nélküli elvet. A születéstől a halálig egyetlen szakasz, sorozat, hatótényező sem igazolja az egyenlőség állítást. Hogy az emberi differenciáltság, minőség az emberiség történelme ezredéveinek során igen lassú, ám folyamatos módosulása, az emberi szervezet bonyolultsága, képessége letagadhatatlan. De az is tapasztalati bizonyíték, hogy e sok ezer éves fejlődés ellenére sem közeledett az egyformaság, az egyenlőség felé az emberiség egyedi tagjainak a minősége. A hasonlóság bizonyos csoportok, rasszok között ugyan főnnáll, de a csoporton belül ugyanúgy megvannak a különbségek, mint más csoportoknál. És ugyanilyen bizonyítékok talaján látható, hogy az egyedek képességei tekintetében, a csoport számára az életképesség, a továbbélés hasznosságára vonatkozóan különösen szembeötlők a különbségek. A társadalmak, az embercsoportok szaporodása, az emberi munkamegosztás során egyre nagyobb jelentőségű különbség nemcsak ennek tényét, hanem a különbség megítélését, az értékviszonyok jelentőségének tudatosulását

egyre fontosabbá teszi. Ennek során napnál világosabbá válik az egyenlőtlenség. Az a szelekciós folyamat, amely mind az állatvilágban, mind az emberek világában, ismereteink rögzítése óta, de különösen a hihetetlenül felgyorsult információáramlás során akár napról napra követhető, csak és kizárólag az egyenlőtlenséget bizonyítja. S bár az állati és az emberi szelekció, éppen az ember felsőbbrendűsége miatt nem azonos módon nyilvánul meg, létezése, folyamata és hatása letagadhatatlan és kikerülhetetlen. Az erő és a gyengeség viadala folyik, s a technikai és kulturális civilizáció fejlődésével egyre közvetettebben érvényesül az emberi közösségekben. Az intellektuális, szellemi és műveltségi állapot fejlődésével e viadal folyamatosan áttevődött nagy részben a szellemi, tudományos területre is, a fizikai szférát kiegészítette és helyettesítette az eszközök küzdelme, háborúban a fegyvereké, harceszközöké, gazdasági téren az ipari és mezőgazdasági eszközök, a kereskedelem, a pénzügyi szervezetek, bankok, állami intézmények rendszere. A szellemi fejlődés során kialakuló, az ember felsőbbrendűségét bizonyító erkölcs, ennek fogalmai, mint a jó, a nemes, humánus, becsületes, igazságos, erkölcsös, megértő és a többi hasonló, valamint ezek ellentétei: a rossz, nemtelen, gaz, becsstelen, hazug, igazságtalan stb. fogalmak emberi megvalósulása, a velük kapcsolatban elvárt vagy elítélt magatartás során világossá vált, hogy e fogalmak (emberi szerepekben megtestesülő egyének) között lényeges a különbség, különbözőség a különböző társadalmi formációkban. Távol állnak szinte bármiféle egyenlőségtől. Az egyéni, született vagy tanult tulajdonságok, készségek és képességek esetében hasonló a helyzet. Az okossal, értelmessel, tehetségessel szemben a buta, nehéz felfogású, tehetségtelen adottságokat hordozó egyének is távol állnak az egyenlőségtől. Természetesen világos az az állapot, hogy e különbségek a tanulás, a civilizálódás és a művelődés során nem egyértelműen és automatikusan testesülnek meg egy-egy, például művelt és műveletlen ember közötti különbségben. De kétségtelen, hogy az erre összpontosított műveltség, a tanultság elsajátítása, elfogadása, majd gyakorlása mind tanult, pozitív, emelkedett emberi tulajdonság. Ennek valósága bármely társadalomban ellenőrizhető. A műveletlenek között az erőszakos, emberellenes cselek-

mények elkövetői statisztikai többségben vannak. Ezért a tudásalapú társadalmi formációk a tudást, a műveltséget tűzik ki elsőrendű fejlesztési célként. De a cél megvalósulása során az egyedek, a személyek különbsége, egyenlőtlensége hosszú ideig, lehet, hogy örökké megmarad.

E megállapítás- vagy gondolatsor azonban nem pesszimista végkövetkeztetés, hanem a közérvényességben uralkodó állapot rögzítése. Az arra való következtetés, hogy a cenzus, a műveltség, a belátás képessége és ennek érvényesülése a közösségre vonatkozó, annak létét, sorsát meghatározó döntésekben nélkülözhetetlen. S hogy e cenzus nem anyagi, gazdagsági vagy fajtabéli megkülönböztetés legyen, hanem műveltségi. Tehát nem megváltoztathatatlan adottság, hanem elsajátítható, megtanulható állapot legyen. Egy változtatható, ám mindig pozitív, minőségi irányban megvalósítható minden ember számára. Természetesen itt és ebben sem egyenlő eredménnyel, hanem születési környezettől, született adottságoktól, tanult ismertektől, nevelt tulajdonságoktól, akarati erőfeszítéstől, helyes és közérdekű céloktól függően, de változtatható, fejleszthető eredménnyel és az egyén ebből következő lehetőségére, jogára hálással lévő törekvés által.

A dilemma

Hogy az erő, az erősebb fizikai téren versenyképesebb az edzetlennel, a gyengébbel szemben, ez nem szorul bizonyításra. Ezt szemlélteti a jaguár és a gnú páros összevetése. Egy színházi est után hazasétáló értelmiségi, mondjuk matematikaprofesszor (férfi vagy nő) esélytelen a kigyúrt, gyakran analfabéta útonálló banditával szemben, ez is közismert tény. Különbözőségük a fizikai erő területén, a várható küzdelem győzelmes vagy vereséges végeredményében, ez vitán felüli. S ha ezt a helyzetet átvetítjük a jelenleg érvényes társadalmi-hasznossági, illetve a politikai szerepműzre - megdöbbentő eredményt kapunk. Az összecsapás, a harci küzdelem győztese és vesztese a társadalmi hasznosságban, eredményességben, a politikai mezőben, a közösség sorsát, jövőjét, emelkedését meghatározó szerepben egyenlők. Pontosabban a „demokrácia” hazug, egyenlősdi elve segítségével egyenlővé vannak minősítve. De szemléltethetünk egy munkamozzanatot is, mondjuk egy statikai számítás képességét vagy

elvégzett tényét, egy híd teherbírásának, funkcióképességének meghatározását vessük össze a híd építésén dolgozó, mondjuk betont talicskázó segédmunkás tevékenységének értékével, bonyolultsági vagy képzettségi szintjének fokával. S az összehasonlítást követően a meglehetősen különböző minőségértékű munkát végző két ember egyenlővé van kikiáltva akkor, amikor egy híd állékonyságánál is ezerszer súlyosabb döntést kell hozni, egy ország, egy közösség sorsának meghatározásakor. E szembeszökő különbség életbevágóan (sőt, talán történelembe-vágóan) követeli e hamis egyenlősdi megváltoztatását.

Századunk, talán ezredünk a tudás, a műveltség időszaka kíván lenni. Ez a törekvés tálcán kínálja a javasolt cenzust, a minőségre mutató s azt megvalósító cenzus alkalmazását, a kvalitokráciát. Ráadásul a megvalósításra felhatalmazást kapó politikai hatalom kitűzött céljával és tartalmával egybevágóan.

E dolgozatnak ez a célja.

A módszer

A kvalitokrácia megvalósítása az elfogadás döntésén túl adminisztrációt és számításokat, a műveltségi szint számbavételét igényli, amely a „választások”, tehát közösségi döntések, országgyűlési, önkormányzati választások vagy más szavazási feladat alkalmával válik szükségessé. E feladat a különbségek számbavételével kezdődik, amit a választások gyakoriságához kell igazítani, a ciklusonként módosuló különbségek felmérésével és rögzítésével. A választás a különbözőségek érvényesítésének figyelembevételével zajlik le és létrehoz a kiinduló állapotnál magasabb minőségi szintű döntéshozói képességet, illetőleg döntést.

Ha a minőség emelése céljához a tudás az eszköz, akkor a különböző tudásszinteket számba vevő, e szintekben az értékarányt létrehozó, alkalmazó tevékenység megszüli az eredményt.

Kezdjük az elején!

A különböző igazolt tudásszintek számszerű minősítést, pontszámértéket kapnak.

Az alsó tudáspolcon az igazolt, a „becsületes” analfabéták (akik tehát nem bűnözők, nem kártevők, „jó”-ra irányultak, készségesek) alsó műveltségi (de nem alsó értékű) szintjét minősítjük, mondjuk **5** pontra. A bűnöző, a közösségellenes

analfabéták e szint alá kerülnek: **4, 3, 2, 1** vagy súlyos esetben **0** pont értékűre, a büntett vagy magatartás arányában. (Ez bírói minősítést igényel.)

Aki az általános iskola 1. és 2. osztályát elvégezte: **6** pont értékű helyen áll.

Aki a 3. és 4. osztályt, **7** pontot érő helyre kerül.

Aki az általános iskola 8. osztályát, **10** pontra jogosult.

Aki eredményes középiskolai vagy szakközépiskolai érettségét vagy eredményes szakmunkásvizsgát tett, **15** pontot érő minősítéssel rendelkezik.

Aki főiskolát végzett, egy vagy több szakmából mestervizsgát vagy ezzel egyenértékű mezőgazdasági, kereskedelmi, igazgatási, pénzügyi stb. vizsgát tett, **17** pontot szerzett.

Akinek tudományegyetemi, szaktudományi egyetemi végzettsége van, **20** pont a gyűjteménye.

Aki orvostudományi, műszaki, mérnökképző egyetemet végzett, orvos vagy mérnök, **22** ponttal rendelkezik, s ugyanígy az egyetemi kutató matematikus, fizikus, biológus, vegyész, vagy az egyetemi doktori fokozatot elérők, doktori vizsgát tevők.

Az akadémiai doktornak **25** pont, a Tudományos Akadémia rendes tagjának **28** pont jár.

A művészeti főiskolák, egyetemek végzettjei ugyanilyen besorolást kapnak, amennyiben teljesítményük besorolható a pozitív, hasznos, erkölcsi hatást, nevelést elérő teljesítmények közé.

Kiemelkedő országos elismerést, díjat, kitüntetést elnyerő személyek, alkotó tudósok, művészek, magasan az országos átlag felett teljesítő sportolók számára **30** pont jut.

A vezető szerepet betöltő politikusok, választott önkormányzati tisztségviselők, fegyveres testületek különböző szintű parancsnokai, vezetői képzettségüknek megfelelő pontértéket kapnak. Ugyanígy minden szinten a választott vagy kinevezett vezetők.

Minden állampolgár a maga végzettségének megfelelő, speciális, kifejezetten erre a célra szolgáló igazolólapot kap, hamisíthatatlan kivitelben, hasonlóan a személyi igazolványhoz. A végzettséget, tevékenységet igazoló szervek, tanintézetek állítanak ki ezeket, országosan egyező minőségben.

Minden szavazási korhatárt elérő állampolgár az igazoló okmánnyal menne szavazni. Annak felmutatása és ellenőrzése alapján kap a maga besorolásának megfelelő pontértékű szavazóla-

pot. A szavazás ugyanúgy titkos, mint eddig, de a szavazatoknak egyes jelöltekre eső pontértékét minden szavazatszedő bizottságban állami megbízású szavazási biztos, a választás tisztaságáért felelősen ellenőrzi, ellenőrző tevékenységéért bünvádi felelősséggel tartozik. A szavazási jegyzőkönyv két példányban készül a szavazás helyszínén, egyiket az összesítő helyi választási bizottság kapja, a másikat a szavazási biztos viszi az országos összesítő szervhez. A két vonalon feljutó eredményösszesítésnek egyeznie kell.

A közbüntényt elkövető, bírói ítélettel elmarasztalt személy minden szavazási pontjogosultságát elveszti a büntetés kiállása idejére. Ezt követően két évig nem kap szavazási pontot, a másodszor visszaeső bűnöző pedig öt évig. A háromszoros visszaeső bűnöző életfogytig kizárja magát a szavazási jogosultságból.

A pontok száma, szintje két tevékenységi jogosultságot határoz meg:

1. A **15** pont alatti minősítéssel rendelkező személy sem választott, sem kinevezett pozícióban nem lehet semmiféle csoport, közösség, szervezet élén. Ez társadalmi és állami szervezetekre egyaránt vonatkozik.

2. Bármiféle közösségi választásnál minden résztvevő személy saját pontösszege arányában jogosult szavazatra. Az ezt igazoló lapot minden választásnál használni kell és a szavazó megfelelő pontértékű szavazólapot kap, a szavazatok számolásánál pedig a leadott pontértékeket kell tudomásul venni.

Az eredmény

A becsületes analfabéta és az akadémikus, a kiemelkedő szellemi tevékenységű személy szavazata közötti különbség hatszoros. E pontszám és -szint aránya szerint hatszor fontosabb a művelt ember szavazási jogosultsága, azaz véleményformálásának tartalmi értéke. Ez a végső pontokon hatszoros különbség valóságúen tükrözi a társadalmi hasznosság különbségét, de úgy, hogy a legalsó szinten szavazó sem érezheti magát kiszorítottnak, olyannak, akinek a véleményére nem is számít a közösség.

Ha elgondolkodunk a kvalitokrácia, a minőségi census várható eredményein, az első és közelfogadásra jogosult következmény az igazságosság lesz. Az afölötti elégedettség és öröm, ami elural-

kodik azon a társadalmi „becsületos” többségen, amely átlátja és a maga részvételével, pontszámával átéli a neki jutott helyet. Mert bár mindig voltak s vannak, lesznek is önhittek, önértékelésre képtelen és alkalmatlan személyek, minden egészséges közösség fő ereje az igazságosság igénye, s ezt a közösség többsége megkapja, és örömmel veszi tudomásul. A kisebbség, az, aki elégedetlen a maga pontértékével vagy belenyugszik helyzetébe, vagy kellő ambíció, belső serkentés hatására a jelenlegi helyénél följebb kíván kerülni. Mert a kapu s az út nyitva áll. Mert a kvalitokrácia valós értéke éppen abban jelenik meg, hogy nem szab örökös szerepszintet senki számára sem. S a följobbsorolást nem egy felülálló hatóság végzi, hanem mindenki a maga minősítését irányítja a saját akaratából létrejövő, a tanultsági lépcsőn való följobblépése révén. Ez a lehetőség, ez az igazságosság szervez és ambicionál minden közösségi embert. Aki a nyolcadik általános osztály elvégzésénél kezd, de ennél többre vágyik, állampolgári jogai lépcsőjén nyugodtan, kellő erőfeszítést vállalva fölérhet akár a legmagasabb szintig. Ez persze most is így van, de az „egyenlőség” mítosza, téves és hazug minősítése semmit nem mutat föl felé. Hiszen az analfabéta egyenlőnek tartja, képzeletét az akadémiával. Mint ahogy e bornírt egyenlőségi látszatban az is. Tehát a kvalitokrácia helyreállít, világossá tesz egy a kezdetek óta hazug és méltánytalan rendszert.

A második, jelentős eredményességgel kecsgetető érték a több tudás érvényesülésének, hatásának révén létrejövő társadalmi eredmény. Az igazságosság nyugalma és a társadalmi jobbítás jóval nagyobb hatása.

Tudjuk, mindig voltak és nyilván lesznek is, hiszen ma is vannak szép számban kivételek, az iskolázott csirkefogók, a művelt kalandorok, a gátlástalan tanult banditák. Ez azonban bűnkezelési, rendőri ügy. Mert a statisztikai átlagot nem ők, nem „ezek” határozzák meg, hanem a „becsületos” többség.

Várható következmények

Ez a cenzus-terv nem utópia. Tudom, hogy kívülem sok-sok embertársam tapasztalta az itt rendszerbe és számszerű sorrendbe helyezett, magasabb minőségi szintre emelt közösségi állapot szükségességét. Gondoljunk a magunk, több-

ségében közösségben megélt élményeire, emlékeire. Nem a katonaságra, hanem az iskolákban megélt élményekre. Azokra a jó osztályközösségekre, amelyek egy-egy kiváló tanár vagy osztályfőnök magatartása, vezetői közrehatása révén jött létre. Amely máig ható emléket, élményt váltott ki, és ami holtunkig emlékezetes marad. Ugyanez mondható el – bár talán ritkábban – egyes munkahelyi közösségekről. Itt azért ritkább, mert a vezetői kiválasztást már nem a magasabb műveltség, a nagyobb tudásszint határozta meg - mint az iskolában a tanár esetében -, hanem igen gyakran az igazságossággal meredeken szembenálló egyéb szempontok döntöttek. Mert a vezető „jó”, „igazságos”, „képzett”, „okos” tulajdonságain nyugvó szerepe minden közösségnél meghatározó. Ugyanis úgy látom, hogy a vezető műveltségi, szakmai és emberi, akarati ereje, jóindulata, példamutatása és mozgósító képessége igazi érzelmekeltő és mozgósító erő. Ez az igen gyakran csak „informálisan”, a hivatalos hierarchiától független közösség-szerveződésben gyakran tapasztalt, spontánul ható tényező magától létrehozta azt az elfogadott – itt számszerűsített alá-föléutalt helyzetrendezést, ami a kvalitokrácia lényege.

Az említett iskolai és munkahelyi közösségek harmóniájának, igazságosságának élményét a mai idősebb korosztályok tagjainak személyes tapasztalta történelmi, nemzeti történelmi síkon bizonyította pozitívan az 1956-os forradalom és szabadságharc szelekciós gyakorlata. A helyi közösségek, a munkatársi csoportok, forradalmi tanácsok által választásokkal létrehozott új vezetőkkel működő közösségek rendeződése mindenkit az őt megillető, a közössége által meghatározott helyre helyezett. E folyamatokban ugyan nem voltak hivatalos bizonyítványok, de a műveltség, a szakértelem, a hozzáértés, a becsületesség meghatározó szelekciós erőt jelentett. S ugyancsak a negatív szelekció, a visszarendezés folyamata is harmóniát hozott a közösségekben.

E cenzus, számértékkel ki sem fejezett részének bizonyosságát személyes élményeim adták, ezek a tapasztalatok bátorítottak a számszerűség, a rendezettség, a modellezhetőség és ellenőrizhetőség módszerének tervezésére. Mióta felnőt szemmel nézem a világot és benne a legfontosabbat, az emberi közösségeket, a személyközi viszonyokat, kizárólag és mondhatni törvényszer-

rúen e részek valóságát és igazságosságát éltem át, láttam meg. Ez vezetett a harmónia megteremtésének, számszerűsített értékének módszertani megfogalmazásához. E tapasztalatok és elemző szemlélődések megmutatták, hogy a méltányos alá- és fölérendeltségek szervezése nemhogy elégedetlenséget, hanem éppen az igazságos, méltányos rendezettség élménye fokozott biztonságérzetet, harmóniát generál. És nagyobb hatékonyságot, teljesítményt.

Mindenki számára

E minőségen alapuló census elgondolását, módszerének alkalmazását a nyilvánosságnak szánom és mindenki számára ajánlom, aki bármilyen közösség szervezésére hatással van. De nemcsak „mindenkinek”, hanem kifejezetten országos, állami közösségszervezésre javaslom felhasználni, tartom alkalmasnak. A leírt tapasztalatoknak nemcsak magam vagyok élő tanúja, hanem élő tanítványok, munkatársak, barátok tanúskodnak érvényessége és hatékonysága mellett. A rendszert, a módszert jónak, eredményesnek, megvalósíthatónak tartom. Mindezekhez természetesen a megvalósulás biztosít kellő bizonyítékokat. S ha sikerül, rádöbben a megvalósító embercsoport, hogy szakítani kell a hazug látszatlócsességgel, a minden ember egyenlő elvvel. Minden ember más, egymás mellett éppenhogy egyenlőtlenek és egyediek. Ám abban a rendben, ami követné sejtjeink, molekuláink rendjét, a való, az anyagi világ rendjét, amelyben minden alkotórész csak a maga helyén hatékony és működőképes, azaz minden alkotórész, minden ember fontos, nélkülözhetetlen, de harmonikusan csak a maga adottsága, képessége szintjén és minőségében lehet eredményes. Ezek emberi mivoltunk révén fejleszthetők, megváltoztathatók, de csak erőfeszítéssel, akarattal lehetséges. Mi az emberiség kisebb-nagyobb közösségeiben csak úgy tudjuk létrehozni és megőrizni közösségünk harmóniáját, hasznos tevékenységét, ha téves vagy hazug elméletek és spekulációk helyett létrehozzuk az

egymásmellettiség és különbözőség harmóniáját, amelyben minden tényező, minden ember nem egyenlő, hanem egyenlően a helyén való és fejleszthető lesz.

A „jó” és „becsületes” emberek közössége erre vár, erről álmodik, ebben reménykedik. E minőség-igényű census ehhez segít hozzá, mert nem egyenlőségre, hanem igazságra és igazságosságra van szüksége minden emberi közösségnek. A Teremtő Erő, amely létrehozta és fenntartja a világot, talán éppen azt a harmóniát várja el a megteremtett és egyre nagyobb hatású emberi közösségtől, hogy ne félrevezetéssel és hamis elméletekkel, hanem a teremtett rendbe, a különbözőségek és egyenlőtleniségek rendjébe helyezkedjen, simuljon bele, és e különbözőségi állapotban teljesítse létfeladatát, amit képességei és szerzett, tanult ismeretei és készségei számára meghatároznak.

Ez (ez lehet) a világ rendje. Nyugalmunk, harmóniánk, emberi fogalommal boldogságunk módszere és záloga. Ezt szolgálja e minőségi census.

Szeged, 2011. február 24.

Utólagos megjegyzés:

Azok között, akik elolvasták ezt a kis dolgozatot, volt, aki bővíteni kívánta a minőségi census minőségi tényezőit, nem az ismereti, hanem az erkölcsi kategóriák irányába. Ez indokolt és méltányos igény, ám ezt az irányt az a tény akadályozza, hogy az erkölcsi kategóriák egyik területének, szemléletrendszerének sincs számszerűsített, a minőségi censusnak számértékkel megkülönböztethető változata, aminek hiányát „egyelőre” nincs elképzelésem bármilyen módon pótolni, kiegészíteni.

A szerzett ismeretek tudásszintjének viszont van, igaz, egymástól némileg különböző, ám társadalmilag elfogadott, egymásnak megfelelő, azaz összehasonlítható faktora, a különböző tudásszintet igazoló gyakorlata. A minőségi censzust, egyelőre ugyancsak elméletben, ez a tény teszi lehetővé.

Szeged, 2012. március 8.